

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Ing. J.J.**, zast. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem, se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5 proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství se sídlem Masarykova 31, Brno (dříve Finanční ředitelství pro hl.m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1), o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.9.2008, č.j. 13617/08-1500-106932,

t a k t o:

I. **Žaloba se zamítá.**

I. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 2300,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal ke zdejšímu soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 dne 21.12.2007, č.j. 204869/07/003910/4918. Tímto rozhodnutím nebylo vyhověno reklamaci žalobce ve věci převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že 29.3.2006 vydal FÚ pro Prahu 3 rozhodnutí o přeplatku, které žalobce napadl reklamací, která byla zamítnuta. Zdejší soud toto rozhodnutí zrušil, v dalším řízení byla reklamáce zamítnuta rozhodnutím ze dne 21.12.2007, odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím. Žalobce především odkázal na obsah svého odvolání a dále uvedl, že převod přeplatku na úhradu nedoplatků je exekucí svého druhu. Žalobce uvedl, že ve věci svých daňových nedoplatků namítal promlčení, správce daně mu odpověděl pouze sděleními; žalobce navrhl, aby soud přezkoumal i tato sdělení, neboť jde dle jeho názoru materiálně o rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že se v daném případě nejednalo o převedení přeplatku na úhradu nedoplatku na jiné dani, ale o způsob úhrady dle § 59 ZSDP, tj. v rámci jedné daně. Ustanovení § 64 odst. 2 ZSDP nebylo ve věci vůbec aplikováno. Dle § 59 ZSDP správce daně zaeviduje platbu na určitou daň a následně v rámci této daně použije platbu tak, jak stanoví odstavce 5 a 6. Žalovaný nesouhlasí s požadavkem žalobce, aby v rámci žaloby podané na rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o reklamaci byla přezkoumávána i sdělení správce daně k námitkám promlčení. Není oprávněné tvrzení, že jde o odepření soudního přezkumu, tyto námitky již žalobce uplatnil v odvolání proti platebním výměrům ze dne 6.10.2005, rozhodnutí o odvolání byla předmětem soudního přezkumu. Správce daně na uplatněné námitky reagoval správně pouze sdělením, neboť ZSDP neumožňuje vydat rozhodnutí o námitkách promlčení. S ohledem na skutečnost, že byl k datu vyměření nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty evidován u žalobce nedoplatek na téže dani sdělený platebními výměry, byl vyměřený nadměrný odpočet použit v souladu s § 59 ZSDP na částečnou úhradu tohoto nedoplatku. Podaná žádost o převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty za úhradu daňové povinnosti na dani z příjmů proto byla zamítnuta a stejně tak i podané reklamace.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25.7.2012, č.j. 5Ca 379/2008 – 59 podanou žalobu zamítl. Tento rozsudek Městského soudu v Praze byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4.4.2013, č.j. 7Afs 73/2012-35, a to pro vadu řízení před soudem, když městský soud pochybil při předvolávání žalobce k ústnímu jednání. Městský soud v Praze proto znovu nařídil ústní jednání a ve věci znovu rozhodl.

Z obsahu spisového materiálu, předloženého soudu žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti :

Žalobce podal k Finančnímu úřadu pro Prahu 3 dne 23.1.2006 přiznání k dani z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí roku 2005, v němž vykázal nárok na vrácení nadměrného odpočtu daně ve výši 14.773,- Kč. Žádostí ze dne 19.1.2006 požádal žalobce o převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty na částečnou úhradu daně z příjmů fyzických osob za rok 2005 ve výši 14.773,- Kč a zároveň požádal o zaslání rozhodnutí o převedení přeplatku.

Rozhodnutím ze dne 29.3.2006, č.j.: 64510/06/003913/8183, rozhodl Finanční úřad pro Prahu 3 o nevyhovění požadavku žalobce na převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty ve výši 14.773,- Kč s odkazem na ustanovení § 64 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 3.8.2006 reklamaci, v níž poukázal na to, že správce daně měl informovat daňový subjekt o důvodech, proč jeho žádosti nevyhověl, a dále namítl, že správce daně pouze odkázal na ustanovení zákona, které zakotvuje možnost daňového subjektu požádat o převedení přeplatku.

O podané reklamaci rozhodl žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 25.8.2006, č.j.: 150608/06/003913/8183, jímž reklamaci nevyhověl s odůvodněním, že daňovým přeplatkem je částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně.

Ke dni podání žádosti, tj. ke dni 23.1.2006, nebyl na účtu žalobce na daň z přidané hodnoty, vedeném u správce daně, evidován daňový přeplatek, a ke dni vyměření nadměrného odpočtu, tj. ke dni 25.1.2006 daňový přeplatek na účtu daně z přidané hodnoty nevznikl.

Městský soud v Praze k podané žalobě rozhodnutí ze dne 25.8.2006 rozsudkem ze dne 30.10.2007, č.j. 11 Ca 346/2006-37, zrušil, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro závažné nedostatky v odůvodnění rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 21.12.2007, č.j. 204869/07/003910/4918, správce daně rozhodl, že se reklamaci žalobce nevyhovuje. V odůvodnění svého rozhodnutí správce daně uvedl, že ke dni podání žádosti o převedení poplatku vykazoval osobní daňový účet na dani z přidané hodnoty nedoplatek ve výši 468.549,- Kč. Částka vyměřeného nadměrného odpočtu byla použita v souladu s § 59 ZSDP. V poučení byl žalobce poučen o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí odvolání.

V odvolání ze dne 13.2.2008 žalobce namítal, že nadměrný odpočet byl „zabaven“, a to aniž by o takovém postupu bylo vydáno rozhodnutí. Použití přeplatku na úhradu nedoplatku je svým způsobem druh daňové exekuce.

Rozhodnutím ze dne 5.9.2008 č.j. 13617/08-1500-106932, bylo odvolání žalobce žalovaným zamítnuto. V odůvodnění žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že byl správce daně povinen vyrozumět ho o převedení nadměrného odpočtu na úhradu nedoplatků na penále na dani z přidané hodnoty. Nejednalo se o převedení přeplatku, ale o způsob úhrady ve smyslu § 59 ZSDP. Přeplatek nevznikl, neboť ke dni vyměření nadměrného odpočtu byl na dani z přidané hodnoty evidován nedoplatek ve výši 468.549,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Městský soud v Praze přezkoumal podle ustanovení § 75 s.ř.s. napadená rozhodnutí v mezích žalobami uplatněných námitek. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl přitom k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

V dané věci je mezi účastníky sporná otázka, jak vzniká a jak je definován daňový přeplatek, zda v konkrétní věci vznikl a zda s ním tedy mělo být naloženo dle § 64 ZSDP, resp. zda byla oprávněná žádost žalobce o převedení nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty na částečnou úhradu daně z příjmů fyzických osob.

Dle § 64 odst. 1 ZSDP: *„Částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně je daňovým přeplatkem.“*

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.10.2009, č.j. 1 Afs 80/2009-45: *„Daňovým přeplatkem podle § 64 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je kladné saldo na osobním daňovém účtu daňového subjektu.“*

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.5.2009, č.j. 9 Afs 94/2008-52: *„Je-li na daňovém účtu plátce daně evidován vyměřený nadměrný odpočet, je správce*

daně oprávněn s finančními prostředky disponovat, a to buď postupem dle § 59 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nebo dle § 64 odst. 2 téhož právního předpisu, nestanoví-li zákon pro určité specifické situace jinak (např. konkurs). Nejsou-li splněny podmínky ani pro postup dle § 59 zákona č. 337/1992 Sb., ani pro postup dle § 64 citovaného zákona, vrátí správce daně finanční prostředky plátcí daně bez žádosti do třiceti dnů ode dne vyměření.“

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2008, č.j. 1 Afs 101/2008-60: „Zkoumá-li správce daně podmínky pro vrácení přeplatku (§ 64 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), zkoumá nejprve, zda vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zda-li jej na některé z daní eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s ním; zkoumá totiž nejprve, zda neeviduje on sám nebo některý z jiných správců daně nedoplatek téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn takový vratitelný přeplatek vydat, vrátit. Pokud však dospěje k závěru, že žádný přeplatek neeviduje, žádost o vrácení přeplatku zamítne.“

Ze spisového materiálu vyplývá, že za čtvrté čtvrtletí roku 2005 vykázal žalobce na dani z přidané hodnoty nadměrný odpočet ve výši 14.773,- Kč. Ze spisového materiálu je dále patrné, že ke dni 23.1.2006 (tj. ke dni, kdy správce daně obdržel žádost žalobce) vykazoval jeho osobní daňový účet nedoplatek ve výši 468.549,- Kč. Za daného stavu věci tedy nelze hovořit o daňovém přeplatku, neboť ke dni žádosti o vrácení přeplatku měl žalobce nedoplatek na téže dani, představující daňové penále. Správce daně tedy oprávněně zaúčtoval nadměrný odpočet na nedoplatek na téže dani dle § 59 ZSDP a žádost žalobce o vrácení přeplatku na dani nebyla důvodná.

Žalobce dále uvedl, že u správce daně podal několik námitek promlčení, kdy zpochybňoval vyměřené daňové penále, neboť měl za to, že ve věci je dáno promlčení. Správce daně na takto podané námitky reagoval pouze přípisem. Žalobce navrhl, aby soud přezkoumal i tato sdělení, neboť jde dle jeho názoru o rozhodnutí v materiálním smyslu. Soud tomuto návrhu nevyhověl. Předmětem přezkumu v daném řízení je žalobou napadené rozhodnutí ve věci žádosti o vrácení přeplatku. Byť otázka, zda předmětné daňové penále nebylo již promlčené, s projednávanou věcí souvisí, přímo se jí však netýká a tato otázka není předmětem tohoto řízení. Pro soud je v dané věci podstatné pouze to, že ve věci daňového penále byly vydány příslušné platební výměry a žalobce tedy měl v rozhodné době nedoplatek na dani z přidané hodnoty. Zákonost vydaných platebních výměrů, resp. i uplatněná námitka promlčení, je přezkoumávána přímo v řízení o žalobách proti platebním výměrům, resp. rozhodnutím je potvrzujícím. Soudu je z úřední činnosti známo, že zdejší soud rozsudkem č.j. 10 Af 48/2011-321 ze dne 18.8.2011 žalobě vyhověl a zrušil žalobou napadené platební výměry a rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu, a to právě z důvodu nastalého promlčení. To však nic nemění na skutečnosti, že rozhodnutí, jež soud přezkoumává v tomto rozsudku, bylo z hlediska právního a skutkového stavu v době vydání rozhodnutí vydáno po právu, neboť žalobce na základě tehdy pravomocných a účinných platebních výměrů měl nedoplatky na daňovém penále, na které byl v souladu s právními předpisy zaúčtován předmětný nadměrný odpočet.

K námitce, že soud opomněl posoudit, zda již neuplynula marně lhůta pro vybrání penále podle § 70 zákona o správě daní a poplatků, které bylo deklarováno tehdy pravomocnými a účinnými platebními výměry na daňové penále, soud uvádí, že pro posouzení této otázky je podstatná povaha platebního výměru na penále. Ten není

konstitutivním rozhodnutím, které by založilo vznik penále, ale je pouze rozhodnutím, kterým správce daně ukládá daňovému subjektu ze zákona naběhlé penále uhradit. Platební výměr na penále je rovněž (na rozdíl od platebního výměru na daň, který není úkonem směřujícím k vyměření daně) úkonem směřujícím k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku ve smyslu § 70 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Vydáním platebních výměrů na penále dne 6.10.2005 tak došlo k přerušení promlčecí lhůty a pro vybrání a vymožení nedoplatků na penále na základě tehdy pravomocných a účinných platebních výměrů počala běžet promlčecí lhůta nová, která v okamžiku, kdy žalovaný postupoval podle tehdy platného § 59 zákona o správě daní a poplatků ještě neuplynula.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud neshledal žalobu důvodnou, postupoval proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s., a žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalobci. Náklady řízení představuje náhrada výdajů žalovaného na cestu zaměstnance žalovaného ze sídla žalovaného k soudu a zpět, a to za cestu osobním automobilem tovární značky Škoda Octavia, registrační značka 7B6 0193 z Brna do Prahy a zpět, celkem 420 km, t.j. základní náhrada za použití motorového vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 1 písm. b) vyhl. č. 472/2012 Sb. a náhrada za spotřebované pohonné hmoty podle ust. § 158 odst. 2 téhož zákona ve spojení s ust. § 4 písm. a) vyhl. č. 472/2012 Sb., celkem tedy částka 2234,-Kč. Dále bylo žalovanému přiznáno stravné ve výši 66,-Kč podle ust. § 2 písm. a) vyhl. č. 472/2012 Sb. Celková výše nákladů řízení žalovaného tedy činí 2300,-Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. června 2013

JUDr. Eva P e c h o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková